

Sygn. akt I Ca 282/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. T.

przeciwko I. S.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego I. S.

przeciwko Z. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej – powódki wzajemnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 02 lipca 2014 r., sygn. akt IX C 1930/13

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 282/14

UZASADNIENIE

Powód Z. T. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. S. kwoty 2.990 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 maja 2012r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 27 listopada 2012 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w Elblągu w postępowaniu upominawczym uwzględniono powództwo w całości.

Pozwana skutecznie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa. Wystąpiła jednocześnie z powództwem wzajemnym o zapłatę kwoty 1.000 zł tytułem zwrotu dwukrotności uiszczonego zadatku. Pozwana podniosła zarzut odstąpienia od umowy opierając go na art. 8 ust. 4 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz wskazała, że jej przedmiot był niezgodny z umową w myśl art. 4 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Wyrokiem z dnia 02 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Elblągu zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.990 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 maja 2012 r. do dnia zapłaty (punkt I), oddalił powództwo Z. T. w pozostałym zakresie (punkt II), oddalił powództwo wzajemne I. S.(punkt III) oraz rozstrzygnął o kosztach sądowych i procesu (punkty IV i V).

Ustalono, że powód Z. T. prowadzi salon ślubny z wypożyczalnią przy ul. (...) w E.. W dniu 11 lutego 2012 r. powód zawarł umowę z pozwaną I. S. na zakup tiulowej, wiązanej sukni ślubnej. W umowie wskazano wymiary pozwanej na dzień zamówienia oraz zmiany jakich należy dokonać w sukni. Cena sukni wynosiła 3.490 zł. Pozwana zapłaciła zadatek w kwocie 500 zł. Zamówiona przez pozwaną suknia ślubna nie była modelem katalogowym. Pozwana zamówiła suknię opartą na modelu katalogowym 11-33 ze zmianami. Zmiany te polegały na skróceniu stanu tego modelu i wydłużeniu spódnicy. Stan sukni miał pochodzić z modelu 11-33, a spódnica z modelu 11-34 gdzie była pełniejsza. Nadto różnice w stosunku do modelu katalogowego miały polegać na zastosowaniu w sukni wiązania w miejsce zamka błyskawicznego. Suknia miała być dopasowana do wymiarów pozwanej. Zamówioną przez pozwaną suknię wykonywała firma (...).

Po realizacji zamówienia suknia została zaprezentowana pozwanej w dniu 09 maja 2012 roku. Po przymierzeniu sukni okazało się, że jest ona za krótka. Nadto suknia nie była wiązana lecz miała zamek błyskawiczny. Tego samego dnia suknia została odesłana do firmy (...) celem dokonania poprawek. Doszło do tego za zgodą pozwanej. Po dwóch dniach, tj. 12 maja 2014r. powód otrzymał ostatecznie poprawioną suknię. O możliwości jej odbioru informowano pozwaną. Jednakże pozwana nie zjawiała się w salonie w celu jej przymierzenia. I. S. nie sprawdziła, czy w sukni poprawiono wady, nie odebrała jej z salonu, nie zapłaciła za towar, oświadczyła osobom działającym w imieniu powoda, że nie odbierze sukni. Pozwana w 2014 r. zjawiała się w salonie powoda, oświadczając, że zapłaci za zamówioną suknię, co jedna nie miało miejsca.

Pozwana na ślubie wystąpiła w używanej sukni ślubnej, nabytej od znajomej.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż oś sporu koncentrowała się wokół ustalenia, czy doszło do skutecznego odstąpienia od umowy przez pozwaną. Jako, że pozwana w stosunku prawnym łączącym ją z powodem posiada status konsumenta, zastosowanie do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały przepisy zawarte ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego z dnia 27 lica 2012r. (Dz. U. z dnia 5 września 2002r.). W myśl art. 4 ust 1 cytowanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Natomiast w przypadku indywidualnego uzgadniania właściwości towaru konsumpcyjnego domniemywa się, że jest on zgodny z umową, jeżeli odpowiada podanemu przez sprzedawcę opisowi lub ma cechy okazanej kupującemu próbki albo wzoru, a także gdy nadaje się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy, chyba że sprzedawca zgłosił zastrzeżenia co do takiego przeznaczenia towaru (art. 4 ust 1 ustawy). Z kolei zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia. Z artykułu 8 ust 4 ustawy wynikało, że jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna.

Sąd pierwszej instancji doszedł do konstatacji, iż co prawda konsumentowi w razie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową przysługuje szeroka gama roszczeń wymienionych w art. 8 ustawy, niemniej jednak kolejność skorzystania z nich nie ma charakteru dowolnego, w zależności od punktu widzenia konsumenta. W razie stwierdzenia niezgodności przysługiwało najpierw roszczenie polegające na żądaniu naprawy lub wymiany towaru na nowy.

Suknia ślubna zamówiona przez pozwaną posiadała wady, gdyż pierwotnie zamówiony przez powoda w firmie (...) towar nie uwzględniał specyfikacji zgodnej z postanowieniami umowy stron., tj. sukni przymierzona przez pozwaną w dniu 09 maja 2012 r. była za krótka oraz nie posiadała wiązania na plecach, a zamek błyskawiczny. Powód w

tej samej dacie, w celu usunięcia wad odesłał suknię ślubną do producenta, co nastąpiło niezwłocznie, po czym już po dwóch kolejnych dniach poprawiony towar znajdował się w siedzibie przedsiębiorstwa pozwanego (12.05.2012 r.). W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska pozwanej, która podnosiła, iż wykonanie poprawek nie było możliwe, jak również, że jej odstąpienie od umowy uzasadnione było niemożnością wystąpienia w tej sukni na uroczystość zaślubin – kiedy to data ślubu została określona na dzień 26 maja 2012 r., również była to data zastrzeżona w umowie dla powoda na doręczenie towaru pozwaney. Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw dla przyjęcia, iż poza dwiema wadami sukni zamówionej przez pozwaną – które do dnia 12 maja 2012 r. zostały usunięte – nie istniały inne jej wady usprawiedliwiające odstąpienie pozwanej od przedmiotowej umowy (suknia za ciasna, brak halki z kołem).

W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji zaznaczył, iż wszystkie wady sukni ślubnej pozwanej, jakie zostały wykryte podczas pierwszej przymiarki w dniu 09 maja 2012 r., zostały przez powoda niezwłocznie usunięte i już w dniu 12 maja 2012 r. suknia była gotowa do kolejnej, finalnej przymiarki i jej odbioru przez pozwaną. Pozwana przyznała okoliczność, iż po dniu 12 maja 2012 r. suknia znajdująca się w salonie powoda odpowiadała specyfikacji złożonego przez nią zamówienia.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., zaś o kosztach sądowych na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi.

Apelację od wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości.

Zarzuciła skarżąca obrazę art. 233 § 1 k.p.c. na skutek dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czego przejawem było uznanie, że powód wywiązał się należycie z wykonania umowy zawartej z pozwaną.

Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku, oddalenia powództwa Z. T. w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kwoty 1.000 zł tytułem dwukrotności uiszczonego zadatku. Ewentualnie postulowała o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, oraz zasądzenia kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów apelacyjnych pozwana podkreśliła, iż suknia zamówiona przez nią u powoda nie odpowiadała szczegółowym postanowieniom indywidualnej specyfikacji, a powyższe wady wbrew ustaleniom Sądu pierwszej instancji nie zostały usunięte. W ocenie pozwanej różnice pomiędzy suknią wykonaną, a ta która była przedmiotem zamówienia były na tyle istotne, że pozwana była uprawniona do odmowy odbioru zamówionego towaru oraz odstąpienia od umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jako bezzasadna nie zasługiwała na podzielenie w żadnym zakresie.

Zgodnie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na zarzutach: naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie bądź też naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające dla zasadności zarzutu konstruowanego w oparciu o art. 233 k.p.c. Konieczne jest wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok sady Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2013 r, I ACA 868/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1416146).

Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego w Elblągu jakie legły u podstaw wydania skarżonego orzeczenia, jak również merytoryczną ocenę roszczeń powoda dochodzonych pozwem. Wnioski wyciągnięte przez Sąd pierwszej instancji z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego były prawidłowe, stąd też nie zachodzi konieczność korekty zaskarżonego orzeczenia w żadnym zakresie. Apelacja pozwanej w istocie opiera się na jednym zarzucie, tj. wadliwego wykonania przez powoda umowy z dnia 11 lutego 2012 r., gdyż zamówiony towar w postaci sukni ślubnej według indywidualnej specyfikacji, nie odpowiadał ostatecznie wszelkim wymogom zamówienia.

Wskazania wymaga, że Sąd Rejonowy w Elblągu prawidłowo zastosował w sprawie przepisy art. 4 oraz 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu cywilnego, określające zasady postępowania oraz uprawnienia konsumenta w przypadku zaistnienia okoliczności niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Kompleksowa analiza treści tych norm przez Sąd pierwszej instancji oraz późniejsza ich subsumpcja na grunt stanu faktycznego przedmiotowej sprawy nie wymaga ich ponownego przytaczania, a Sąd Okręgowy w Elblągu w pełni aprobuje wnioski wywodzone na tej podstawie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Jedyne przypomnieć trzeba, że dyspozycja art. 8 ust 1 cytowanej ustawy, stanowiąc o możliwości żądania przez kupującego, ogranicza jednocześnie jego zakres w pierwszej kolejności do naprawy towaru albo do wymiany na nowy. Wybór określonego uprawnienia należy do kupującego, samo zaś uprawnienie do żądania stosownego zachowania sprzedawcy ma charakter prawokształtujący. Regulacja art. 8 ust. 4 ustawy stanowi o kolejnych uprawnieniach nabywcy towaru konsumpcyjnego ze względu na jego niezgodność z umową. Kolejność na podstawie komentowanego artykułu oznacza odmiennosć od uprawnień przewidzianych w poprzednich ustępach oraz porządek z nich skorzystania, tj. przesłankę dopuszczalności. Regulacja ustawy o sprzedaży konsumenckiej poprzez uzależnienie dopuszczalności odstąpienia od umowy bądź obniżenia ceny od braku możliwości żądania naprawy bądź wymiany lub przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 redukuje swobodę decyzyjną nabywcy towaru konsumpcyjnego.

Prawidłowa była konstatacja Sądu pierwszej instancji, iż pozwana w sposób dowolny starała się korzystać z uprawnień jej przysługujących na podstawie art. 8 cytowanej wyżej ustawy, nie zachowując kolejności ich powoływania, przy jednoczesnym braku spełniania przesłanek uzasadniających odstąpienie od umowy z dnia 11 lutego 2012 r.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nakazywał przyjęcie, iż zamówienie złożone przez pozwaną u powoda dotyczyło dostarczenia sukni ślubnej z zastosowaniem określonych modyfikacji poszczególnych jej części (spód sukni oraz zapięcie gorsetu) w zestawieniu z modelami katalogowymi sukien oferowanych przez ich producenta. Punktem wyjścia dla projektu sukni pozwanej był model oznaczony w specyfikacji producenta jako 11-33, z którego miała pochodzić góra sukni (gorset, stan), zaś dół sukni (spódnica) miała być wykonana według specyfikacji przeznaczonej dla modelu 11-34. Zmiana kroju miała polegać na skróceniu stanu z jednoczesnym wydłużeniem spódnicy. Pozwana potwierdziła okoliczność podawaną przez M. T., pełnomocnika powoda, iż w przysłanej na skutek jej zamówienia spódnicy stan pochodził z modelu 11-33, zaś spódnica z modelu 11-34. Również na podstawie dowodów w postaci dokumentacji fotograficznej obrazującej krój poszczególnych modeli sukien z asortymentu powoda, pozwana przyznała, iż zdjęcie oznaczone numerem trzecim przedstawia model sukni przez nią zamówionej i nadesłanej od producenta („na zdjęciach znajduje się sukienka, która została przysłana po kolejnych poprawkach po jej wydłużeniu oraz wymianie zamka błyskawicznego na wiązanie” – pozwana k. 110). W tym stanie rzeczy dziwić może zarzut pozwanej, na którym w istocie opiera się jej apelacja, że całość sukni zamówionej została wykonana na bazie modelu 11-33, a wykonany projekt na tyle różnił się od sukni zamówionej, że aktywowało to uprawnienie pozwanej do odstąpienia od umowy z dnia 11 lutego 2012 r.

Skorzystanie z uprawnień, o jakich traktuje art. 8 ustawy z 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, obliguje kupującego do dochowania wymogu kolejności uprawnień. W art. 8 ustawy uregulowane zostały konsekwencje niezgodności towaru z umową, jako podstawowej przesłanki odpowiedzialności sprzedawcy względem kupującego. Przepis ten, wprowadzając sekwencję uprawnień kupującego, w razie stwierdzenia niezgodności towaru z umową, przyjmuje jako zasadę utrzymanie w mocy umowy, o treści zgodnej ze stanem z chwili jej zawarcia. Rozwiązanie umowy, będące następstwem odstąpienia od niej przez kupującego, przewidziane zostało na wypadek niemożności osiągnięcia stanu zgodnego z umową, wobec

nieskuteczności nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru na nowy, czy też nieskorzystania przez kupującego ze stosownego obniżenia ceny. Wynika stąd, że ustawa nie zakłada dowolności wyboru przez kupującego jednego z uprawnień wymienionych jako pierwsze (por. sentencja i uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04 listopada 2010 r., IV CNP 42/10, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 898258)

Nie mogło być wątpliwości co do tego, że suknia ślubna zaprezentowana pozwanej pierwotnie w dniu 09 maja 2012 r. posiadała wady – była za krótka oraz w miejscu wiązania gorsetu posiadała zamek błyskawiczny. Skarżąca, korzystając z kolejności przysługujących jej na mocy art. 8 cytowanej ustawy uprawnień, mogła domagać się naprawy towaru (usunięcia stwierdzonych wad sukni), nie zaś składać oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Pracownicy przedsiębiorstwa powoda niezwłocznie po zdiagnozowaniu zaistniałych wad towaru, przesłali suknię do producenta celem jej wykonania zgodnie ze wszystkimi wskazówkami i żądaniem pozwanej. Wady zostały niezwłocznie usunięte i suknia już w dniu 12 maja 2012 r. została odesłana do przedsiębiorstwa powoda. Pozwana nie pojawiła się już w salonie powoda celem przymierzenia sukni po poprawkach, nie uiściła za nią reszty ceny pomniejszonej o wpłacony zadek.

Reasumując, powód spełnił swój obowiązek w kontekście dostarczenia pozwanej rzeczy wolnej od wad, zgodnie z pierwotną specyfikacją wynikającą z postanowień umowy z dnia 11 lutego 2012 r., w terminie zastrzeżonym w tym kontrakcie. Sama okoliczność, że suknia była towarem na indywidualne, skonkretyzowane zamówienie, nie uzasadnia tezy pozwanej, że następcze usunięcie jej wad było niemożliwe. Termin wykonania finalnych poprawek do sukni powódki (12.05.2012 r.) nie mógł być uznany jako kolidujący z wyznaczoną datą ślubu skarżącej, czym także starała się usprawiedliwiać zasadność odstąpienia od umowy.

W tym stanie rzeczy apelacja pozwanej, jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.